

Karamsar

– istanbul79 · 30 Haziran 2015

o gece onu düşündüm
Kahvemi yudumlar iken , pencerenin kenarında oturdum
Adını verdiğim gece yıldızımızı izlemek için
Oysa ki öyle umutlu idim ki , kahvemi alıp odama geçtiğimde
Gözlerimde yıldızlar parlıyordu, Sevincim kat kat artmıştı..

O an yüreğim gök yüzene bakmaya başladı...
İçim yavaş yavaş ürpermeye başladı korkular yüzümde
Belirlemeye başladı... Gözlerimde yaş akıyordu...

Sevdiğim adına gece yıldızı taktığım sevdam sönük idi
Gecem tam bir kbusa döndü..
Fırtınalar kopuyor.Gecenin sessizliği o zaman kendini gösteriyordu
Rüyalara sürükleyip beni sanki bir başka aleme götürüyordu
Girdapta kasıp kavuran yaşamın izleri ile birlikte...

Gecenin rengi siyaha boyuyor ellerimi uzattığımda
Ufkun belirsizliğinde yorgun, gözlerim şafağı kovalıyor...
Karanlıklar gittikçe daha da karanlıklaşıyor...

Gecenin korkunç sessizliğinde...

Ölü m ve fırtına girdabı daha da acımasızlığını gösteriyordu
Gece sessiz ve duyarsız...
Yaşamın ve düşlerin izleri çaresiz bir halde
Gecenin içinde sabahı beklemek çok uzak
Şafağı kovalayan gözlerim ise çok yorgun

Şafak ise zehirli örümceğin ağında tutsak
Gecenin en karanlık anı ,sabahın en yakın olan zamanıdır

Güneş yarınlar için ha doğacak, ha doğdu
Kendi girdabında fırtına ve karanlıkla boğuşurken
Bir gün mutlaka yarınlar için güneş doğacak
Umutlar yeşillenecek, sevdalar sözde kalmayacak

Her Őey karanlıktan aydınlıĝa çıkacak..
Karamsarlıklara son verecek..

Yaşamın izleri bir gün mutlaka ama mutlaka geri dönecek..
Dŝlerim gereĝe dönecek...